

Beszámoló – Észak-Írország

A tanuló neve: **Bodnár Dominik**

A tanuló osztályának megnevezése: **11.AB**

Az Erasmus+ programban megjelölt célország: **Észak-Írország**

Az Erasmus+ programban megjelölt város: **Enniskillen**

Munkahely neve: **Killyhevlin Lakeside Hotel and Lodges**

Munkahely címe: **Enniskillen, County Fermanagh, Northern Ireland, BT74 6RW**

Munkahely telefonszáma: **+44 28 6632 3481**

Munkahelyen kapcsolattartó személy neve, telefonszáma: **Aidan Nicholson**

A 2018-as külföldi mobilitásom kétségkívül életem eddigi legszebb, legszabadabb, legfüggetlenebb időszakát képezte. Habár ez elsősorban egy szakmai gyakorlat, nekem mégis sokkal többet jelentett. Rengeteget tanultam a szakmával kapcsolatban, és elképesztően hasznos tapasztalatokat gyűjtöttem, a végére mégsem egy program volt már, hanem maga az élet. Egy ponton már eszembe sem jutott, hogy egyszer vége lehet.

2018. február 17-én érkeztem meg Enniskillenbe, és szállásoltak el a Clinton Center-ben, akkor még csak 4 spanyol diák mellé, akik 3D programozást tanultak, és csak spanyolul voltak hajlandóak beszélni, így amíg a másik két finn diák meg nem érkezett (szerencsére még aznap, órákon belül), nem volt túl izgalmas a dolog. Külföldi koordinátorom, Simon felülmúlta elképzeléseimet. Egy hihetetlenül jókedvű srácot ismertem meg, akit már az első hét után inkább barátomnak tekintettem, mint Koordinátoromnak. Mindig felkészült volt, mégis maga mögött tudott hagyni minden stresszt, és (persze a kötelező dolgokat betartva) hamar egyenlővé vált a csapattal. A hierarchia felbomlott, lehet, hogy nem is létezett. Az első egy hónap végül két hét lett, de ezt nem is bántam, elég tartalmas volt, és volt elég program, hogy kitöltse. Tekintve, hogy az egy főre eső kocsimák száma Írországban a legtöbb, nem nehéz kitalálni, hova vitt minket Simon először. Tanításunk rendkívül mélyreható volt, a két hétben négyszer voltunk gyakorlaton, és egy párszor angolórán. Ez nem is gond, egy-egy óra meg sem közelíti azt az oktatást, amit a szállodákban kaptunk később. Mégiscsak rá kell jönni, hogy szidhatunk mi akármilyen rendszert, egy iskolai kurzus, legyen akármilyen

összeszedett, feleannyit nem fog nyújtani, mint az, ha a "terepen" dolgozik az ember. Konkrét vizsgákon nem kellett részt vennünk, mégpedig azért, mert folyamatosan figyeltek, és tisztában voltak azzal, hogy mire vagyunk képesek.

Amikor épp nem a South West College tantertermében dekkoltam (Valtteri és Jukka, a két finn pedig a tankonyhán), kitűnően szórakoztam. Amíg április környéken meg nem érkezett még 5 spanyol diák (szintén csak tanulók), négyen mentünk mindenhová. Meglátogattuk a Cuilcagh Broadwalk sok-kilométeres hegyi ösvényét, láttuk a Giant's Causeway felcsapó hullámain, és meglepetésemre koordinációs zavarok nélkül, tiszta fejjel távoztunk a Bushmills Distillery idegenvezetéséről. Eljutottunk Belfastba hokimeccset nézni, és Dublinba is. Bejártuk Enniskillen összes pub-ját, a legtöbb helyen esténként csodás élő zenét hallhattunk. A később érkező spanyol diákok már nyitottabbak voltak elődeiknél, így őket már mi vezettük körbe a kisvárosban. Bővült a csapat, és nem is akármilyen emberekkel. Jó volt megtapasztalni, hogy mennyire el van egymással pár ember a világ különböző pontjairól, ha akar, sőt akár életre szóló barátságok is szövődhetnek.

A második hét vége felé elérkezett a választás ideje. Ki kellett minket helyezni valahová. Három lehetőség állt fenn, és bár Simon elmondta véleményét, végül ránk hagyta a döntést. Annyi biztos volt, hogy nem mehettünk mindhárman egy helyre. A két finn végül a Westville Hotel-ben folytatta gyakorlatát, mint szakács, én pedig a Killyhevlin Hotelt választottam. Jó döntés volt. A társaság nem is lehetett volna jobb, és egy rendkívül felszerelt, jól szervezett szállodáról volt szó. Általában a hotel éttermében (reggeliztetés, vacsoráztatás), valamint a három rendezvényszobájában dolgoztam. Gyakran volt "split shiftem", de nem bántam, jól jött az az 5-6 óra szünet napközben. Így reggel 7-től 11-ig dolgoztam, majd visszajöttem 5-re, vagy 6-ra, és este 11-ig tartott a munka. Az esti műszak lehetett az étteremben, vagy valamilyen rendezvényen. Ez utóbbi elég gyakori volt, háromnaponta voltak esküvőink. Ezen felül, főleg vasárnaponként délelőtt 11-től este 11-ig dolgoztam, de megesett, hogy bent maradtam egy teljes napot, reggel 7-től este 11-ig, 14 órában. Bár ez ritka volt, és nem túl megterhelő, ilyenkor mindig szabad volt a következő nap. Általában 2 szabadnapom volt, sosem hétfőig, csak ha azt jelentettem legalább egy héttel előtte. Ez sem volt probléma, a vasárnapi 11 órás kezdés lehetővé tette a szombat esti szórakozást. Étkezésemet is biztosították, a reggeli műszak után mindig kaptunk reggelit. Az esti műszak után ehattunk, ha volt rá idő, és általában volt.

Mikor kiutaztam, úgy gondoltam sokkal nagyobb kihívás lesz belerázódni az önellátásba, de végül semmilyen figyelemreméltó probléma nem adódott (az utolsó 2 hét egészségügyi incidenseit

leszámítva, amelyben Simon is rengeteget segített). A szállás végig a Clinton Centre volt, a takarítást felosztottuk, a bevásárlást kitűnően meg lehetett oldani, az Asda talán 500 méterre volt, ahogy az egyéb bevásárlóközpontok sem voltak messze. Az egészségügyi ellátásra nincs panaszom, a mentő 5 perc alatt kint volt értem, és azt mondták nem siettek, az orvosi rendelő pedig 15 percnyi séta. Ha valamit nem találtam, azonnal útbaigazítottak, ha betértem valahová, mosolyogva köszöntek. Megtapasztaltam a legendás ír vendégszeretetet.

Szakmailag elképesztően sokat fejlődtem, nem számítottam ilyen mértékű változásokra. A nyelv szempontjából hasonló a helyzet. Az biztos, hogy sokkal könnyebben megértetem magam, valamint könnyebben értek meg dolgokat, szerintem gyorsabban, tisztábban beszélek mint ezelőtt. A köznyelvi szóincsem nagymértékben fejlődött, annak ellenére, hogy Írországból sokak beszéde kimerül abban, hogy "Aye", "Eh?", "Aight", és "Cheers!".

Nem számítottam arra, hogy ilyen csodás emberekkel találkozom mobilitásom alatt, és arra sem, hogy ennyi jó barátság alakul majd ki. Az az igazság, hogy néhány kint megismert emberhez jobban kötődök, mint akárkihez itthon, sokukkal tartom, és tartani is fogom a kapcsolatot. A végére ugyan egyedül maradtam a Clinton Centerben, mégis fájt eljönni, és biztos vagyok benne, hogy egyszer visszalátogatok.

